

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 20. januarja 2021 *

„Predhodno odločanje – Direktiva 2010/24/EU – Člen 16 – Izterjava terjatev v zvezi z davki, carinami in drugimi ukrepi – Vzajemna pomoč – Zaposilo za zavarovanje plačila terjatev – Sodna odločba države članice prosilke za zavarovanje plačila terjatev – Pristojnost sodišča zaprosene države članice za presojo in ponovno oceno upravičenosti teh ukrepov – Načeli vzajemnega zaupanja in vzajemnega priznavanja“

V zadevi C-420/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Riigikohus (vrhovno sodišče, Estonija) z odločbo z dne 29. maja 2019, ki je na Sodišče prispela 29. maja 2019, v postopku

Maksu- ja Tolliamet

proti

Heavyinstall OÜ,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, R. Silva de Lapuerta (poročevalka), podpredsednica Sodišča, L. Bay Larsen, sodnik, C. Toader, sodnica, in N. Jääskinen, sodnik,

generalni pravobranilec: G. Pitruzzella,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Heavyinstall OÜ S. Koivuaho, pooblaščenec,
- za estonsko vlado N. Grünberg, agentka,
- za madžarsko vlado M. Z. Fehér in R. Kissné Berta, agenta,
- za švedsko vlado H. Eklinder, C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg in A. Falk, agentke,
- za Evropsko komisijo W. Roels in E. Randvere, agenta,

* Jezik postopka: estonščina.

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 17. septembra 2020

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 16 Direktive Sveta 2010/24/EU z dne 16. marca 2010 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev v zvezi z davki, carinami in drugimi ukrepi (UL 2010, L 84, str. 1).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Maksu- ja Tolliamet (davčna in carinska uprava, Estonija) (v nadaljevanju: MTA) in družbo Heavyinstall OÜ glede zavarovanja plačila terjatev v Estoniji, za katero je zaprosil finski davčni organ zoper to družbo.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodnih izjavah 1, 4 in 6 Direktive 2010/24 je navedeno:

„(1) Vzajemna pomoč med državami članicami pri izterjavi medsebojnih terjatev in terjatev Unije v zvezi z nekaterimi davki in drugimi ukrepi prispeva k pravilnemu delovanju notranjega trga. Zagotavlja fiskalno nevtralnost, državam članicam pa je omogočila, da odstranijo diskriminatorne zaščitne ukrepe v čezmejnih transakcijah, sprejete za preprečevanje goljufij in proračunskih izgub.

[...]

(4) Za večjo zaščito finančnih interesov držav članic in nevtralnosti notranjega trga je treba razširiti področje uporabe vzajemne pomoči pri izterjavi na terjatve v zvezi z davki in carinami, ki še niso zajeti v okviru vzajemne pomoči pri izterjavi, medtem ko mora za obravnavanje povečanega števila zaprosil za pomoč in zagotavljanje boljših rezultatov ta pomoč hkrati postati učinkovitejša in uspešnejša, treba pa je olajšati tudi njeno izvajanje v praksi. [...]

[...]

(6) Ta direktiva ne bi smela vplivati na pristojnost držav članic, da določijo ukrepe izterjave, ki so na voljo v skladu z njihovo notranjo zakonodajo. Vendar je treba zagotoviti, da razlike med nacionalnimi zakoni in pomanjkanje usklajevanja med pristojnimi organi ne ogrozijo celostnega delovanja sistema vzajemne pomoči, ki ga zagotavlja ta direktiva.“

- 4 Člen 14(1) in (2) te direktive določa:

„1. Spori v zvezi s terjatvijo, prvotnim izvršilnim naslovom v državi članici prosilke ali enotnim izvršilnim naslovom v zaproseni državi članici in spori v zvezi z veljavnostjo vročitve, ki jo izvede pristojni organ države članice prosilke, spadajo v okvir pristojnosti pristojnih organov države članice prosilke. Če med postopkom izterjave zainteresirana stranka izpodbija terjatev, prvotni izvršilni naslov v državi članici prosilke ali enotni izvršilni naslov v zaproseni državi članici, zaproseni organ to stranko obvesti, da mora tako pravno sredstvo predložiti pristojnemu organu države članice prosilke v skladu z veljavnimi zakoni v zadevni državi.

2. Spori v zvezi s postopki izvršbe v zaproseni državi članici ali spori, ki zadevajo veljavnost vročitve s strani pristojnega organa zaprosene države članice, se predložijo pristojnemu organu zadevne države članice v skladu z njenimi zakoni in predpisi.“

5 Člen 16 navedene direktive določa:

„1. Na zaprosilo organa prosilca zaproseni organ v skladu z upravnimi praksami in če to omogoča nacionalna zakonodaja, izvrši zavarovanje plačila terjatev za zagotovitev izterjave, če je terjatev ali izvršilni naslov v državi članici prosilke izpodbijan, ko je bilo podano zaprosilo, ali če za terjatev v državi članici prosilke še ni bil izdan izvršilni naslov, pod pogojem, da je zavarovanje plačila terjatev v podobnem primeru možno tudi na podlagi nacionalne zakonodaje, predpisov in upravne prakse države članice prosilke.

Dokument za zavarovanje plačila terjatev, s pripravo katerega se omogoči zavarovanje plačila terjatev v državi članici prosilke in ki zadeva terjatev, za katero se predloži zaprosilo za morebitno pomoč pri izterjavi, se priloži zaprosilu za zavarovanje plačila terjatev v zaproseni državi članici. Za ta dokument se v zaproseni državi članici ne zahteva nikakršna listina o priznanju, dopolnitvi ali nadomestitvi.

2. Zaprosilu za zavarovanje plačila terjatev se lahko priložijo drugi dokumenti v zvezi s terjatvijo, ki so bili izdani v državi članici prosilke.“

6 Člen 17 iste direktive določa:

„Za izvajanje člena 16 se smiselno uporabljajo člen 10(2), člen 13(1) in (2) ter člena 14 in 15.“

7 Člen 18 Direktive 2010/24 določa:

„1. Zaprošenemu organu ni treba zagotoviti pomoči iz členov 10 do 16, če bi izterjava terjatve v zaproseni državi članici zaradi položaja dolžnika povzročila resne gospodarske ali socialne težave, če zakoni in drugi predpisi, veljavni v tej državi članici, dovoljujejo takšno izjemo pri nacionalnih terjativah.

2. Zaprošenemu organu ni treba zagotoviti pomoči iz člena 5 in členov 7 do 16, če se začetno zaprosilo za pomoč iz členov 5, 7, 8, 10 ali 16 nanaša na terjatve, stare več kot pet let, šteto od datuma zapadlosti terjatve v državi članici prosilke do datuma začetnega zaprosila za pomoč.

Vendar se v primerih, v katerih se terjatev ali prvotni izvršilni naslov za izterjavo v državi članici prosilke izpodbijata, šteje, da se petletno obdobje začne takrat, ko je v državi članici prosilke ugotovljeno, da terjatve ali izvršilnega naslova za izterjavo ni več mogoče izpodbijati.

Poleg tega se v primerih, v katerih pristojni organi države članice prosilke odobrijo odložitev plačila ali shemo obročnega odplačevanja, šteje, da se petletno obdobje začne takrat, ko se v celoti izteče plačilni rok.

Vendar pa v takšnih primerih zaprošenemu organu ni treba zagotoviti pomoči v zvezi s terjatvami, starimi več kot deset let, šteto od datuma zapadlosti terjatve v državi članici prosilke.

3. Državi članici ni treba zagotoviti pomoči, če skupni znesek terjatev iz te direktive, za katere je vloženo zaprosilo za pomoč, znaša manj kot 1500 EUR.

4. Zaprošeni organ obvesti organ prosilec o razlogih za zavrnitev zaprosila za pomoč.“

- 8 Izvedbena uredba Komisije (EU) št. 1189/2011 z dne 18. novembra 2011 o določitvi podrobnih pravil v zvezi z nekaterimi določbami Direktive 2010/24 (UL 2011, L 302, str. 16), kakor je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) 2017/1966 z dne 27. oktobra 2017 (UL 2017, L 279, str. 38) (v nadaljevanju: Uredba št. 1189/2011), določa, kot izhaja iz njenega člena 1, podrobna pravila za izvajanje med drugim člena 16(1) Direktive 2010/24.
- 9 Člen 15 Uredbe št. 1189/2011 določa:
- „1. Zaposila za izterjavo ali zavarovanje plačila terjatev vsebujejo izjavo, da so izpolnjeni pogoji iz Direktive 2010/24/EU za začetek postopka za vzajemno pomoč.
2. V primeru zaposila za zavarovanje plačila terjatev se ta izjava lahko dopolni z izjavo, v kateri so navedi [navedeni] razlogi in okoliščine zaposila, pripravljeno v skladu z obrazcem iz Priloge III.“
- 10 V skladu s točkama 2.2 in 2.3 obrazca iz Priloge III k Uredbi št. 1189/2011 se lahko zaposilu za zavarovanje plačila terjatev priloži bodisi upravna odločba, ki omogoča zavarovanje plačila terjatev, bodisi sodna odločba, ki potrjuje, da je zavarovanje plačila terjatev upravičeno.

Estonsko pravo

- 11 Člen 130(1) Maksukorralduse seadus (zakon o davčni ureditvi, v nadaljevanju: MKS) določa ukrepe, ki jih lahko davčni organ sprejme za prisilno izterjavo terjatev, če davčni zavezanec finančne obveznosti ne izpolni v roku, določenem s tem zakonom.
- 12 Člen 136¹ MKS, naslovljen „Zavarovanje plačila terjatev pred določitvijo denarne terjatve ali obveznosti“, določa:
- „(1) Direktor davčnega organa ali uslužbenec, ki ga direktor pooblasti, lahko, če pri nadzoru nad pravilnim plačevanjem davkov nastane utemeljen sum, da se lahko izvršljivost obveznosti ali denarne terjatve, ki izhaja iz davčnega zakona, po njeni določitvi zaradi ravnanja davčnega zavezanca izkaže za znatno oteženo ali nemogočo, pri upravnem sodišču vloži predlog za odobritev izvršilnega dejanja iz člena 130(1) tega zakona.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 13 Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus (prvostopenjsko sodišče v Keski-Pohjanmai, Finska) je 8. februarja 2018 izdalo začasno odredbo o zasegu nekaterega premoženja družbe Heavyinstall, da bi se zavarovala davčna terjatev v predvideni višini 320.022 EUR, ki jo ima finski davčni organ do te družbe (v nadaljevanju: finska sodna odločba o zasegu).
- 14 V skladu s to odločbo je obstajalo tveganje, da bi družba Heavyinstall prikrila, uničila ali prenesla svoje premoženje oziroma da bi ravnala tako, da bi lahko bila ovirana izterjava terjatve finskega davčnega organa. Poleg tega naj bi družbenik družbe Heavyinstall od leta 2010 namerno zavajal navedeni organ, da bi se ta družba izognila davčnim obveznostim na Finskem.
- 15 Finska davčna uprava je 13. marca 2018 na podlagi člena 16 Direktive 2010/24 MTA poslala zaposilo za pomoč v zvezi z zavarovanjem plačila terjatev, ki ga je treba sprejeti v zvezi z družbo Heavyinstall (v nadaljevanju: zaposilo za pomoč). Iz informacij, ki jih ima na voljo Sodišče, je razvidno, da je bila temu zaposilu priložena finska sodna odločba o zasegu.

- 16 MTA je 29. marca 2018, da bi ugodila zaprosilu za pomoč, pri Tallinna Halduskohus (upravno sodišče v Talinu, Estonija) vložila predlog za zaseg vozil družbe Heavyinstall, in sicer dveh priklopnikov v vrednosti 7500 EUR in tovornjaka v vrednosti 9500 EUR, ter zamrznitev bančnih računov te družbe, odprtih pri vseh kreditnih institucijah v Estoniji, v znesku 297.304 EUR (v nadaljevanju: zaprosilo za zavarovanje plačila terjatev).
- 17 Tallinna Halduskohus (upravno sodišče v Talinu) je s sklepom z dne 3. aprila 2018 zaprosilo za zavarovanje plačila terjatev zavrnilo z obrazložitvijo, da ni bil predložen dokaz, da je izpolnjen pogoj iz člena 136¹(1) MKS. V skladu s to določbo naj bi se za zavarovanje plačila terjatev zahtevalo, da obstaja utemeljen sum, da se lahko izvršljivost terjatve po njeni določitvi zaradi ravnanja davčnega zavezanca izkaže za znatno oteženo ali nemogočo.
- 18 MTA je zoper navedeni sklep vložila pritožbo pri Tallinna Ringkonnakohus (pritožbeno sodišče v Talinu, Estonija), ki je to pritožbo zavrnilo s sklepom z dne 8. maja 2018.
- 19 To sodišče je presodilo, da je iz člena 16 Direktive 2010/24 razvidno, da lahko zaprošena država članica presodi upravičenost in sorazmernost zaprosila za zavarovanje terjatev glede na svojo zakonodajo ter preveri, ali je izvršitev takega zavarovanja skladna s to zakonodajo in z njenimi upravnimi praksami.
- 20 Tallinna Ringkonnakohus (pritožbeno sodišče v Talinu) je na podlagi te premise preučilo, ali so pogoji za izvršitev iz člena 136¹ MKS izpolnjeni, in tako kot sodišče na prvi stopnji ugotovilo, da to ni tako. Poleg tega po presoji Tallinna Ringkonnakohus (pritožbeno sodišče v Talinu) zavarovanje plačila terjatev, katerega izvedba se predlaga zoper družbo Heavyinstall, ni sorazmerno.
- 21 Prav tako je finski davčni organ MTA obvestil, da je Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus (prvostopenjsko sodišče v Keski-Pohjanmai) z odločbo z dne 21. junija 2020 potrdilo finsko sodno odločbo o zasegu.
- 22 MTA je pri predložitvenem sodišču, Riigikohus (vrhovno sodišče, Estonija) vložila pritožbo, s katero je temu sodišču predlagala, naj sklep Tallinna Ringkonnakohus (pritožbeno sodišče v Talinu) z dne 8. maja 2018 odpravi in ugotovi njenemu predlogu za zavarovanje plačila terjatev zoper družbo Heavyinstall.
- 23 Po mnenju predložitvenega sodišča je treba v postopku v glavni stvari ugotoviti, ali estonska sodišča pri odločanju o zaprosilu za zavarovanje plačila terjatev lahko sama ocenijo predložene dokaze in po lastni presoji odločijo, ali so izpolnjeni pogoji za izvršitev tega zavarovanja, ali pa se morajo, nasprotno, navedena sodišča opreti na presoj iz finske sodne odločbe o zasegu.
- 24 Riigikohus (vrhovno sodišče) daje prednost razlagi člena 16 Direktive 2010/24, ki sta jo uporabili prvostopenjsko in pritožbeno sodišče in v skladu s katero je finska sodna odločba o zasegu le dokaz, ki se mora oceniti med presojo pogojev, določenih v členu 136¹ MKS. Vendar predložitveno sodišče navaja tudi, da bi lahko iz načel sodelovanja, vzajemnega zaupanja in učinkovitosti prava Unije izhajalo, da je treba sprejeti razlago člena 16 Direktive 2010/24, ki jo je MTA podala v postopku v glavni stvari.
- 25 V teh okoliščinah je Riigikohus (vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 16 Direktive [2010/24] razlagati tako, da je sodišče države članice, ki je prejelo zaprosilo za zavarovanje plačila terjatev, pri odločanju o tem zaprosilu na podlagi nacionalne zakonodaje (kar je zaprošenemu sodišču dovoljeno v skladu s členom 16, prvi stavek) dolžno spoštovati stališče sodišča države, v kateri ima vlagatelj predloga sedež, glede nujnosti in možnosti izvršitve zavarovanja plačila terjatev, če je bil sodišču predložen dokument, ki vsebuje to stališče (člen 16(1), drugi pododstavek, zadnji stavek, v skladu s katerim tega dokumenta v zaprošeni državi članici ni treba priznati, dopolniti ali nadomestiti)?“

Vprašanje za predhodno odločanje

- 26 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 16 Direktive 2010/24 razlagati tako, da so sodišča zaprosene države članice, ki odločajo o zaprosilu za zavarovanje plačila terjatev, vezana na presojo v zvezi z dejanskim in pravnim spoštovanjem pogojev, določenih za izvedbo navedenega zavarovanja, ki so jo podali organi države članice prosilke, kadar je ta presoja navedena v dokumentu iz odstavka 1, drugi pododstavek, tega člena 16, ki je priložen temu zaprosilu, ali pa lahko, nasprotno, opravijo lastno presojo glede na svoje nacionalno pravo.
- 27 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pri razlagi določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi sobesedilo in cilje ureditve, katere del je (sodba z dne 11. junija 2020, *ratiofarm*, C-786/18, EU:C:2020:459, točka 28).
- 28 Glede jezikovne razlage člena 16 Direktive 2010/24 je, prvič, iz besedila odstavka 1, prvi pododstavek, tega člena razvidno, da zaproseni organ zavarovanje plačila terjatev med drugim izvrši „v skladu z upravnimi praksami[,] in če to omogoča nacionalna zakonodaja“ ter če „je zavarovanje plačila terjatev v podobnem primeru možno tudi na podlagi nacionalne zakonodaje, predpisov in upravne prakse države članice prosilke“.
- 29 Tako je v tem besedilu zgolj navedena nujnost, da je to zavarovanje plačila terjatev na eni strani dovoljeno v zaproseni državi članici in na drugi strani možno v državi članici prosilki, ne da bi bila v njem podana dodatna pojasnila glede obsega pristojnosti sodišč zaprosene države članice v zvezi s presojo pogojev za izvršitev navedenega zavarovanja plačila terjatev.
- 30 Drugič, navesti je treba, da v skladu z besedilom člena 16(1), drugi pododstavek, Direktive 2010/24, kadar je zaprosilu za pomoč priložen dokument za zavarovanje plačila terjatev, s pripravo katerega se omogoči zavarovanje plačila terjatev v državi članici prosilki, se „[za] ta dokument [...] v zaproseni državi članici ne zahteva nikakršna listina o priznanju, dopolnitvi ali nadomestitvi.“
- 31 Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 36 sklepnih predlogov, analize iz tega spremnega dokumenta, ki se na splošno nanaša na spoštovanje pogojev, ki so določeni za zavarovanje plačila terjatev, z vidika nacionalnega prava države članice prosilke, v zaproseni državi članici ni treba dopolniti ali nadomestiti niti se tega ne sme storiti, kar govori v prid razlagi, v skladu s katero je ta analiza za sodišča zaprosene države članice zavezujoča.
- 32 V zvezi z razlago člena 16 Direktive 2010/24 ob upoštevanju sobesedila, v katero je umeščen, je treba na prvem mestu navesti, da se v skladu s členom 17 te direktive njen člen 14 po analogiji uporablja za izvajanje navedenega člena 16.
- 33 Člen 14 Direktive 2010/24 določa razdelitev pristojnosti med organi države članice prosilke in organi zaprosene države članice za odločanje o sporih, ki se nanašajo po eni strani na terjatev, prvotni izvršilni naslov v državi članici prosilki, enotni izvršilni naslov v zaproseni državi članici ali na veljavnost vročitve, ki jo izvede pristojni organ države članice prosilke, in po drugi strani na postopke izvršbe v zaproseni državi članici ali veljavnosti vročitve, ki jo izvede pristojni organ te države. Ta razdelitev pristojnosti je posledica dejstva, da sta terjatev in izvršilni naslov za njeno izterjavo oblikovana na podlagi pravnih pravil, ki veljajo v državi članici prosilki, medtem ko so postopki izvršbe v zaproseni državi članici določeni v skladu s pravnimi določbami, ki se uporabljajo v njej (glej v tem smislu sodbo z dne 14. marca 2019, *Metirato*, C-695/17, EU:C:2019:209, točki 33 in 34).
- 34 Tako je treba v skladu s členom 14(1) Direktive 2010/24 kakršno koli izpodbijanje terjatve in prvotnega izvršilnega naslova v zaproseni državi članici izvesti pred pristojnimi organi te države članice, in ne pred organi zaprosene države članice, katere pooblastilo za nadzor je v členu 14(2) te direktive izrecno omejeno na dejanja te zadnje države članice (glej v tem smislu sodbo z dne 14. marca 2019, *Metirato*, C-695/17, EU:C:2019:209, točka 35 in navedena sodna praksa).

- 35 Prenos te sodne prakse, ki se nanaša na člen 14 navedene direktive, na spore v zvezi z zavarovanjem plačila terjatev iz člena 16 te direktive prav tako govori v prid razlagi, v skladu s katero sodišča zaprosene države članice tega zavarovanja ne morejo presoati glede na vsebinske pogoje, ki so v nacionalnem pravu določeni za sprejetje takega zavarovanja, ker je bilo navedeno zavarovanje plačila terjatev določeno na podlagi pravnih pravil, ki veljajo v državi članici prosilki.
- 36 Zato sistematična analiza člena 16 Direktive 2010/24, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 45 sklepnih predlogov, pripelje do ugotovitve, da so sodišča zaprosene države članice pristojna za odločanje o skladnosti postopka izvršitve zavarovanja plačila terjatev z zakonskimi določbami in upravnimi praksami te države, ne pa tudi za odločanje o spoštovanju vsebinskih pogojev, določenih za izvršitev navedenega zavarovanja.
- 37 Na drugem mestu je treba opozoriti, da so v členu 18 Direktive 2010/24 naštetih posebni primeri, v katerih lahko zaprosena država članica zavrne odobritev vzajemne pomoči, določene s to direktivo. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je treba te primere kot izjeme od načela vzajemnega zaupanja razlagati ozko (glej po analogiji sodbo z dne 14. novembra 2013, Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733, točka 29).
- 38 V enakem smislu je Sodišče priznalo, da lahko zaproseni organ izjemoma odloči, da ne odobri pomoči organu prosilcu, če se izkaže, da bi lahko izvršitev zaprosila za pomoč posegla v javni red države članice, iz katere je zaproseni organ (glej v tem smislu sodbo z dne 26. aprila 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, točka 47).
- 39 Iz analize sobesedila, v katero je umeščen člen 16 Direktive 2010/24, tako izhaja, da lahko sodišča zaprosene države članice le v natančno določenih in omejenih primerih, ki temeljijo na izjemi, ki je izrecno določena s to direktivo ali sodno prakso Sodišča, zavrnejo odobritev pomoči za izvršitev zavarovanja plačila terjatev.
- 40 V zvezi s teleološko razlago Direktive 2010/24 je treba ugotoviti, da ta direktiva, čeprav spada na področje notranjega trga in ne na področje svobode, varnosti in pravice, temelji na načelu vzajemnega zaupanja. Izvajanje sistema vzajemne pomoči, ki je bil vzpostavljen z Direktivo 2010/24, je namreč odvisno od obstoja takega zaupanja med zadevnimi nacionalnimi organi (glej v tem smislu sodbo z dne 26. aprila 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, točka 41).
- 41 V zvezi s tem je treba opozoriti tudi, da sta načelo vzajemnega zaupanja med državami članicami in načelo vzajemnega priznavanja, ki temelji na prvonavedenem načelu, v pravu Unije temeljnega pomena, saj omogočata vzpostavitev in ohranjanje območja brez notranjih meja (glej v tem smislu sodbo z dne 26. aprila 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, točka 40).
- 42 Poleg tega je na eni strani iz uvodne izjave 4 Direktive 2010/24 razvidno, da mora za obravnavanje povečanega števila zaprosil za pomoč in zagotavljanje boljših rezultatov ta pomoč hkrati postati učinkovitejša in uspešnejša, njeno izvajanje v praksi pa je treba olajšati.
- 43 Na drugi strani je treba v skladu z uvodno izjavo 6 te direktive zagotoviti, da razlike med nacionalnimi zakoni in pomanjkanje usklajevanja med pristojnimi organi ne ogrozijo celostnega delovanja sistema vzajemne pomoči, ki ga zagotavlja navedena direktiva.
- 44 Razlaga člena 16 Direktive 2010/24, ki bi sodiščem zaprosene države članice omogočala novo preučitev pogojev za izvršitev zavarovanja plačila terjatev glede na svoje nacionalno pravo, zlasti kadar je presoja teh pogojev navedena v dokumentu iz člena 16(1), drugi pododstavek, te direktive, pa bi bila v nasprotju z načelom vzajemnega zaupanja, na katerem temelji navedena direktiva, ter z zahtevami v zvezi s pravilnim delovanjem in učinkovitostjo sistema vzajemne pomoči, uvedenega z navedeno direktivo.

- 45 Poleg tega, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 55 sklepnih predlogov, bi bila ta nova preučitev tudi v nasprotju z zahtevami po hitrosti, ki so značilne za postopek izvršitve zavarovanja plačila terjatev, in zahtevami, katerih namen je preprečiti, da bi v okviru postopka pomoči sodišča zadevnih dveh držav članic protislovno presodila iste dejanske okoliščine.
- 46 Tako iz jezikovne razlage člena 16 Direktive 2010/24 ter sobesedila, v katero je ta določba umeščena, in ciljev, ki se dosegajo s to direktivo, izhaja, da so sodišča zaprosene države članice načeloma vezana na presojo, ki so jo organi države članice prosilke podali o spoštovanju pogojev za izvršitev zavarovanja plačila terjatev, zlasti kadar je ta presoja navedena v dokumentu iz odstavka člena 16(1), drugi pododstavek, Direktive 2010/24, ki je priložen zaprosilu za pomoč.
- 47 V obravnavanem primeru je treba navesti, da je mogoče finsko sodno odločbo o zasegu šteti za dokument iz člena 16(1), drugi pododstavek, Direktive 2010/24. Kot namreč izhaja iz oddelka 2.3 Priloge III k Izvedbeni uredbi št. 1189/2011, ki vsebuje obrazec izjave o razlogih in okoliščinah zaprosila za zavarovanje plačila terjatev, lahko tako zaprosilo, ki izhaja iz člena 16 Direktive 2010/24, temelji na sodni odločbi, ki potrjuje, da je zavarovanje plačila terjatev upravičeno. Navedeni obrazec poleg tega določa, da je ta sodna odločba priložena navedeni izjavi.
- 48 Estonska sodišča morajo torej o zaprosilu za pomoč, ki jim je predloženo, odločiti na podlagi analize iz tega dokumenta, in ne na podlagi lastne presoje zadevnih dejstev in na podlagi pogojev za izvršitev zavarovanja plačila terjatev v smislu člena 136¹ MKS.
- 49 Glede na vse zgoraj navedene preudarke je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 16 Direktive 2010/24 razlagati tako, da so sodišča zaprosene države članice, ki odločajo o zaprosilu za zavarovanje plačila terjatev, vezana na presojo v zvezi z dejanskim in pravnim spoštovanjem pogojev, določenih za izvedbo navedenega zavarovanja, ki so jo podali organi države članice prosilke, zlasti kadar je ta presoja navedena v dokumentu iz odstavka 1, drugi pododstavek, tega člena 16, ki je priložen navedenemu zaprosilu.

Stroški

- 50 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člen 16 Direktive Sveta 2010/24/EU z dne 16. marca 2010 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev v zvezi z davki, carinami in drugimi ukrepi je treba razlagati tako, da so sodišča zaprosene države članice, ki odločajo o zaprosilu za zavarovanje plačila terjatev, vezana na presojo v zvezi z dejanskim in pravnim spoštovanjem pogojev, določenih za izvedbo navedenega zavarovanja, ki so jo podali organi države članice prosilke, zlasti kadar je ta presoja navedena v dokumentu iz odstavka 1, drugi pododstavek, tega člena 16, ki je priložen navedenemu zaprosilu.

Podpisi